

[J. M. Pedersen.]

ring. Jeg ved nok, at vi også har stærke berøringspunkter med partiet venstre, og vi håber, at de vil hjælpe os med at få dette gennemført. Gennem de år, hvor socialdemokratiet og de radikale har haft styret, er man gået lige så stærkt frem med liberaliseringen, som man gjorde, da de såkaldte borgerlige partier havde styret. Efter at vi er kommet med og har skubbet lidt ekstra på vognen, har der allerede vist sig tegn på, at vi skrider stærkere frem ad liberaliseringsvej. Vi kan imidlertid ikke afskaffe valutarestriktionerne med et pennestrog fra den ene dag til den anden, der må en afviklingsperiode til, efter at systemet nu har virket i 25 år. Igennem disse 25 år har generationer måtte starte deres virksomhed under de forhåndenværende forhold; og dem må man ikke risikere at slå det hele i stykker for. Der må en passende afviklingstid til, men det må dog ske så hurtigt, som forholdene gør det muligt, og uden at der slås for meget i stykker.

Vi var godt klar over, at gennemførelsen af stabiliseringslånet ville få betydning med hensyn til investering og produktion — som det også er sagt fra flere sider. Vi kender det fra lovgivningen gennem årene. Men for at bøde på det gennemførte vi nye afskrivningsregler, som er af meget stor betydning — hvad også anerkendes nu i den borgerlige presse — for investering og produktion og dermed for beskæftigelsen. Vi gennemførte også en lov om en ekstraordinær henlæggelsesfond.

Det var alt sammen love, som var nødvendige og i overensstemmelse med, hvad samtlige partier havde sagt: at det blev nødvendigt, ligegyldigt hvem der stod for styret, at gennemføre love, som skaffede penge til dækning af kasse mangelen. Disse love har kun virket et halvt år, men det finanslovsforslag, der her er til behandling, viser allerede tegn på en forbedring af budgettet. Derfor kan vi understrege, at foranstaltningerne har virket efter deres hensigt. Det foreliggende finanslovsforslag viser, at

der er balance på det samlede drifts- og kapitalbudget. Det er nu unødvendigt at optage lån i markedet eller at forøge gælden til nationalbanken, og der er herved opnået to meget vigtige principielle resultater.

For det første skal staten ikke længere trække på nationalbanken, hvilket betyder, at staten nu ikke er inflationssskabende. For det andet er der, når staten ikke længere skal optræde som sælger af statsobligationer på lånemarkedet, fjernet en alvorlig kilde til forstyrrelser på pengemarkedet. Kort sagt, sommerforliget har ikke alene vist sig at være gunstigt for vor valutastilling, men har virket meget stærkt i retning af at gøre vort pengevæsen normalt.

Erfaringerne fra efterkrigstiden har i høj grad lært os, at et normalt fungerende pengevæsen er en forudsætning for, at man kan få det økonomiske liv til at forløbe normalt, og vi har grund til at tro, at vi med stabiliseringen af vort pengevæsen har skabt et grundlag, der vil gøre det langt lettere at føre økonomisk politik på mange områder. For blot at nævne et af de vigtigste kan jeg omtale boligstøttelovgivningen, hvor vi står over for en revision, der ikke alene bør give byggeriet bedre vilkår, end det har i dag, men samtidig formindske statens direkte støtte til og regulering af byggeriet. Løsningen af hele dette problem vil blive meget lettere ved, at vi nu er på vej til et normalt fungerende kapitalmarked, og ved, at det uhyrligt høje renteniveau, vi har lidt under så længe, nu så ganske øjensynligt er på vej nedad. I den forbindelse vil jeg minde om, at den voldsomme — for ikke at sige hysteriske — agitation, der blev rettet mod stabiliseringslånet, nu viser sig at have hvilet på en taktisk og ondartet fejlvurdering; så langt fra at ødelægge kapitalmarkedet har stabiliseringslånet været med til at skabe den balance i statshusholdningen, der er baggrunden for den tillidsbølge, der i de sidste 5 uger har presset obligationskurserne i vejret. Mere håndfast udtryk for kapitalmarkedets tillid til en regerings finansielle